

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016
ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ (Λκ. ιβ' 16-21)
(20-11-2016)

Θέμα τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ὅπως ἀκούσαμε, εἶναι ὁ πλοῦτος, ἡ μεγάλη δύναμις καὶ θεότητα τοῦ παρόντος κόσμου. Θὰ λέγαμε καλύτερα πὺς τὸ θέμα τῆς παραβολῆς δὲν εἶναι ὁ πλοῦτος, ἀλλὰ ἡ λατρεία τοῦ πλούτου, ἡ προσκόλλησις τοῦ ἀνθρώπου σ' αὐτόν. Εἶναι τὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο συναντῶνται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, πλούσιοι καὶ πτωχοί. Οἱ πλούσιοι δὲν θέλουν νὰ χάσουν τὸν πλοῦτο πού κατέχουν καὶ οἱ πτωχοὶ ἀγωνίζονται νὰ τὸν ἀποκτήσουν. Ὁ Χριστὸς βέβαια δὲν κάνει ἀπλῶς ἓνα κοινωνικὸ κήρυγμα, γιὰ νὰ μοιράσει τὸν πλοῦτο. Ὁ Χριστὸς ὅταν ἀναφέρεται στὸν πλοῦτο, μιλά γιὰ ἀπόλυτη ἀνεξαρτησία ἀπέναντι στὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. Οὔτε τὰ καταδικάζει οὔτε τὰ δικαιώνει. Μιλάει μόνο γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο σχετίζεται ὁ ἄνθρωπος μὲ αὐτὰ καὶ τὸν κίνδυνο πού διατρέχει ἀπὸ αὐτά.

Στὴ σημερινὴ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου, ὁ Χριστὸς μιλάει γιὰ τὴν πλεονεξία καὶ τὴν ἀφροσύνη ἑνὸς ἀνθρώπου, ἐπειδὴ θέλει τὸν ἄνθρωπο κύριο καὶ διαχειριστὴ τῶν πραγμάτων καὶ ὄχι δούλο τους.

Ἡ παραβολὴ ἀφορᾷ στὴν καθημερινότητα τῆς Γαλιλαίας. Ἐνας ἄνθρωπος, πλούσιος ἤδη, βλέπει τὴ γῆ του νὰ εὐφορεῖ. Ὅχι κάποια κτήματά του ἀλλὰ ὅλη ἡ χώρα του ἀφθονοῦσε ἀπὸ σιτᾶρι καὶ ἄλλα ἀγαθὰ. Στὴ διήγηση τοῦ Χριστοῦ δὲν γίνεται κανένας ὑπαινιγμὸς γιὰ τὸν μέχρι τώρα κόπο τοῦ πλούσιου γαιοκτῆμονα γιὰ τὰ ἀγαθὰ πού ἀπέκτησε. Οἱ ἀκροατὲς τοῦ Χριστοῦ γνώριζαν καλὰ ὅτι στὴ Γαλιλαία αὐτοὶ πού κατέχουν τὴ γῆ ἔμεναν στὶς πόλεις καὶ τὰ κτήματά τους τὰ δούλευαν ἀντὶ ἐλάχιστης ἀμοιβῆς ἐργάτες. Καὶ στὴ γεωργία τίποτα δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐργασία τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀστάθμητους παράγοντες, πού μόνο ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ ἐλέγξει. Ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς μας λοιπὸν φαίνεται νὰ βρίσκεται σὲ μιὰ ὄχι καὶ τόσο ἀναμενόμενη εὐφορία καὶ δὲν εἶναι κατάλληλα προετοιμασμένος.

Ἡ πρώτη ἀντίδρασί του δὲν εἶναι νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸ οὔτε νὰ προσφέρει τοὺς πρώτους καρποὺς στὸν Ναὸ οὔτε στὴν ἐλεημοσύνη τῶν πτωχῶν, σύμφωνα μὲ τὸν Νόμο. Προτοῦ κ' ἄν θερίσῃ, διαλέγεται μὲ τὸν ἑαυτό του, ἀποφεύγοντας ἀκόμα καὶ τὴν οἰκογένειά του καὶ τοὺς φίλους του. Διερωτᾶται λοιπὸν «τί ποιήσω...», συνειδητοποιῶντας ὅτι δὲν ἔχει τόσες ἀποθῆκες, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν πλοῦτο του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ τραγωδία τοῦ ἀνθρώπου· νὰ θεωρεῖ πὼς ὁ,τι κατακτᾶ γιὰ τὸν ἑαυτό του μπορεῖ νὰ γεμίσει τὴν ὕπαρξή του, νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴ δίψα του γιὰ ζωὴ, γιὰ πληρότητα, γιὰ εὐφροσύνη, γιὰ ἀθανασία. Ὁ ἄνθρωπος τῆς παραβολῆς μας θεωρεῖ πὼς ἡ συγκέντρωση ἀγαθῶν καὶ πλούτου μποροῦν νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν εὐφροσύνη καὶ μακροζωία, «*ψυχή μου ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά, ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου*». Ἐξαρτᾶ τὴ ζωὴ του καὶ τὴν χαρὰ ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ χρῆση τῶν ἀγαθῶν.

Ὅμως ἡ εὐημερία καὶ ὁ καταναλωτισμὸς δὲν εἶναι εὐτυχία, ὅταν ἡ ζωὴ διεκδικεῖται ἀτομικά. Μόνος του βυθίστηκε στὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου, ἀφοῦ τὸ ἄγχος γιὰ τὴ συγκέντρωση τοῦ πλούτου τὸν ὀδήγησε στὴν ἀπομόνωσή του ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς χαρακτηρίζει τὸν πλούσιο ὡς ἄφρονα.

Σήμερα, ὅπως καὶ κάθε ἐποχὴ, ὁ κόσμος περνᾷ κρίση. Τὸ αἶτιο τῆς κρίσης πάντα εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι πίστεψαν πὼς, γιὰ νὰ ζήσουν, ἀρκεῖ νὰ ἔχουν ἀφθονία ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἀδιαφορῶντας ἂν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι πεθαίνουν ἀπὸ ἀνέχεια καὶ πείνα.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

«*Ἀφροσύνη ἀνδρὸς λυμαίνεται τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ*» λέει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀφροσύνη σκορπίζει τὴν καταστροφὴ στὴ ζωὴ καὶ τὸν προορισμὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ προορισμὸς μας εἶναι οὐράνιος. Ἡ μέλλουσα οὐράνια πατρίδα εἶναι ἡ μένουσα καὶ μᾶς περιμένει. Ἐκείνη κρύβει γιὰ μᾶς τὰ ἀγαθὰ. Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη ὅσο ζοῦμε πάνω στὴ γῆ νὰ ἀγαποῦμε μὲ ὅλη μας τὴν δύναμη τοὺς συνανθρώπους μας, διότι αὐτοὶ θὰ μᾶς ὀδηγήσουν στὸν Θεό. Μόνοι μας δὲν θὰ φθάσουμε ποτέ.

Ἀληθινὸς Χριστιανὸς χωρὶς ἀδελφοὺς δὲν ὑπάρχει. Ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸ πλήρωμα τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς καὶ ἡ ἰσορροπία μας στὸν κόσμο.